

og områdets beskaffenhed — eller at interessegrupper skal inddrages i arbejdet.

Bestemmelsens andet led tager først og fremmest sigte på forskrifter om, hvorledes fredningsplanudvalgene skal samarbejde med andre myndigheder under planlægningsarbejdet.

Til nr. 4 (§§ 37-39).

Der henvises til bemærkningerne til ændringsforslag nr. 3 (§ 36), og til § 2, stk. 7.

Til nr. 5 (§ 40).

Den hidtidige forbudsbestemmelse tog sigte på i en situation, hvor indgreb i et område var aktuelt, at kunne få tid til at gennemføre en fredningsplan eller rejsning af en fredningssag. Endvidere var forbuddet udelukkende knyttet til, om den pågældende foranstaltning ville være i strid med en fredningsplan, der var under udarbejdelse. Forslaget er således en konsekvens af, at fredningsplaninstituttet bliver ophævet, samt af den i denne forbindelse foreslåede regel jfr. lovforslagets § 1, nr. 3, og bemærkningerne hertil. Samtidig er det imidlertid fundet naturligt at indskrænke bestemmelsens anvendelsesområde til de tilfælde, hvor der vil blive tale om en ændret anvendelse af den pågældende ejendom. Herunder vil ikke være indbefattet sædvanlige dyrkningsmæssige ændringer inden for en landbrugs- eller skovbrugsbedrift, men derimod f. eks. tilplantning af en hel ejendom.

Da det med de i øvrigt i lovens kap. IV foreslåede ændringer skønnes tilstrækkeligt, at et forbud kan nedlægges for et tidsrum af indtil et år, foreslås den tidligere hjemmel i § 40, stk. 1, til at forlænge et forbud for yderligere et år, og bemyndigelsen for ministeren i § 40, stk. 2, til at fastsætte regler om, at forbud skal gælde 2 år med mulighed for en forlængelse for yderligere 2 år, ophævet.

Til nr. 6 (§ 43, stk. 1).

Forslaget tilsigter en forenkling af den samlede planlægningslovgivning. Efter de gældende regler skal en række anlæg godkendes både af zonelovsmyndigheden efter zoneloven og fredningsplanudvalget efter naturfredningslovens § 43. Forslaget indebærer, at de anlæg, der er omfattet af byggelove føres ud af naturfredningsloven og således fremtidig kun skal godkendes af zonelovsmyndigheden efter zoneloven. Det drejer sig om følgende typer af anlæg: campingpladser, væddeløbs- og motorbaner, tankstationer, oplagspladser, der ikke er nødvendige for landbrugs-, skovbrugs- eller fiskerierhvervet, samt lossepladser.

De særlige fredningsmæssige synspunkter må her-

efter varetages af zonelovsmyndighederne med udgangspunkt i samarbejdet mellem disse myndigheder og fredningsplanudvalgene. Samarbejdsordninger mellem zonelovsmyndigheden og fredningsplanudvalg for dispositioner, der kræver tilladelse efter zonelovens §§ 6-9, er etableret over hele landet, bl. a. på baggrund af zonelovens formålsbestemmelse og dens § 11, stk. 1, om fredningsplanudvalgenes mulighed for anke af afgørelser efter zoneloven.

En del af de anlæg, der udgår af naturfredningsloven, er omfattet af kap. 5 i lov nr. 372 af 13. juni 1973 om miljøbeskyttelse, således at deres etablering kræver en forhåndsgodkendelse, jfr. miljøbeskyttelseslovens § 35, enten fra kommunalbestyrelsen eller fra amtsrådet (hvv. hovedstadsrådet), jfr. § 4 i bekendtgørelse nr. 176 af 29. marts 1974 om godkendelse af særligt forurenende virksomheder m. v. Dette gælder motorbaner og knallertbaner (amtsrådet/hovedstadsrådet), skydebaner (kommunalbestyrelsen), biloplagspladser, skrotpladser og lossepladser (amtsrådet/hovedstadsrådet). Efter miljøbeskyttelseslovens § 1 skal denne lov særlig anvendes til at søge sikret de kvaliteter i de ydre omgivelser, som er af betydning bl. a. for menneskers rekreative levevilkår og for bevarelse af et alsidigt dyre- og planteliv. Disse hensyn, der ligeledes indgår i naturfredningslovens formålsbestemmelse, skal således tages i betragtning af de kommunale myndigheder ved administrationen af de ovennævnte godkendelser. Hvor der i disse sager er særlige fredningsmæssige interesser, vil det være naturligt, at også miljøbeskyttelsesmyndighederne benytter den fredningsmæssige sagkundskab, som findes i fredningsplanudvalget, f. eks. ved at give dette lejlighed til at udtale sig. Fredningsplanudvalgene har i øvrigt efter miljøbeskyttelseslovens § 74, stk. 2, adgang til anke af kommunalbestyrelsens afgørelser.

Særligt om campingpladser bemærkes, at lovændringen forudsætter en opretholdelse i det væsentlige af den hidtidige praksis, hvorefter campingpladser som hovedregel ikke er tilladt placeret i de mest værdifulde områder. Da etablering af campingpladser udgør et væsentligt led i den rekreative planlægning, forudsættes det endvidere, at fredningsplanudvalgene gennem landskabsanalyser og planlægningen efter den foreslåede § 36 forsyner zonelovsmyndigheden med det fornødne grundlag for en stillingtagen. Det hidtidige samarbejde med friluftorganisationerne i spørgsmål om tilvejebringelse og placering af campingpladser bør opretholdes. I øvrigt henvises om campingpladser til § 2, stk. 2, og § 3 i lov nr. 267 af 7. juni 1972 om sommerhuse og camping m. v. samt § 4 i miljøbeskyttelsesloven,